

Arrest

nr. 39 190 van 23 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TIELEMAN en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt op 12 december 2000 in België asiel gevraagd onder de naam D. R. van Soedanese nationaliteit, geboren op 10.6.1980 te Laisou. U verklaarde Soedan te hebben verlaten nadat moslim-politieagenten de kerk binnenkwamen en uw vader zouden hebben neergestoken. Uw asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 december 2000 onontvankelijk verklaard. Op 3 juni 2003 vroeg u asiel aan in België onder de naam K. R. van Nigeriaanse nationaliteit, geboren in 1985 te Benin. Uw dossier werd geannuleerd. U reisde hierna naar Noorwegen samen met S. A. K. M. (O.V.5807897) van Senegalese nationaliteit. Uw vingerafdrukken werden op 21 oktober 2003 genomen te Oslo, Noorwegen en jullie werden samen teruggebracht naar België. Uw dochter E. (alias R. P.) A. werd op 17 december 2003 geboren te Noorwegen. Uw dochter B. A. werd op 7 april 2006 geboren in België.

Op 9 november 2007 vroeg u nogmaals asiel aan in België onder de naam A. R. C. van Nigeriaanse nationaliteit, geboren op 13.6.1979 te Benin City. U verklaart niet te zijn teruggekeerd naar Nigeria. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag brengt u de volgende twee elementen aan: ten eerste, de vrees voor besnijdenis van uw twee dochters bij een terugkeer naar Nigeria. En ten tweede, u verklaart niet te kunnen terugkeren naar Nigeria omwille van de bedreigingen van O., de man die u naar België bracht en beloofde dat u hier kon poetsen en babysitten. Na uw aankomst in België diende u zich te prostitueren en op die manier 50.000 dollar terug te betalen. U weigerde en u liep weg. U wordt door O. gezocht omwille van het geld dat u hem verschuldigd bent en hij bedreigt uw familie in Nigeria. U vernam van uw moeder dat O. uw broer en zus had ontvoerd in ruil voor uw uitstaande schulden. Uw moeder contacteerde de zus van O. zodat uw broer en zus werden vrijgelaten.

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legt u volgende documenten neer: Certificate of Identification/ Origin (n°0288 dd.17.6.2004 van Egor Local Government, Edo State), Nigeriaans paspoort (n°A1364392 afgegeven op 28.4.2008 en geldig tot 27.4.2013), attest van de Nigeriaanse ambassade (Brussel dd.18.4.2006), de identiteitskaartjes van A. B. (n°080930 dd.26.3.2008) en A. R. P. (080929 dd.26.3.2008), het geboortecertificaat van uw dochter A.R. P. (dd.23.6.2004 te Tonsberg, Noorwegen), uittreksel geboortecertificaat van A. B. (dd.24.4.2006 te Sint-Joost-Ten-Node), geboortedocumenten van A. B., attest Caritas (dd.26.9.2008 getekend door sociaal assistent W. V.), vrijgeleidebrief (n°043/04 dd.21.6.2004 te Brussel op naam van A. K. M. S. van Republique du Senegal), geboortecertificaat (n°1523 op naam van a. K. M. S. dd.28.12.1976 te Dakar), uittreksel strafregister (dd.21.9.2007 ivm ontvoering), foto's van broer en zus. De medische attesten van Dr V. G. dd.24.9.2008 stellen dat het klinisch onderzoek van de genitaliën bij uw twee dochters volledig normaal is.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden door telkens asiel te vragen met andere identiteitsgegevens.

Zo vroeg u op 12 december 200 asiel aan in België onder de naam D. R. van Soedanese nationaliteit, geboren op 10.6.1980 te Laisou. Op 3 juni 2003 meldde u zich opnieuw bij de Belgische asielinstanties onder de naam K. R. van Nigeriaanse nationaliteit, geboren in 1985 te Benin. U diende opnieuw een asielaanvraag in op 9 november 2007 onder de naam A. R. C. van Nigeriaanse nationaliteit, geboren op 13.6.1979 te Benin City. Van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de identiteitsgegevens. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Aldus kan al ernstig getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarbij dient te worden opgemerkt dat uw dochters geboren werden in 2003 en 2006 en u uw tweede asielaanvraag gebaseerd op de vrees voor besnijdenis van uw dochters slechts indiende op 9 november 2007, hetgeen verdere vragen oproept over de urgentie en de nood aan internationale bescherming die u voorwendt.

U verklaart bij een terugkeer naar uw land van herkomst te vrezen voor een besnijdenis van uw twee dochters en voor bedreigingen van en vergeldingsacties door de man die u naar Europa bracht, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Wat betreft uw vrees betreffende de eventuele gedwongen besnijdenis van uw dochters dient te worden opgemerkt dat u zelf uitdrukkelijk stelt tegen de besnijdenis van uw dochters gekant te zijn (zie gehoor CGVS, p.8). U verklaart enkel in algemene bewoordingen dat de familie van uw moeder uw dochters zal besnijden en dat u geen kans zal krijgen om hiertegen in te gaan (zie gehoor CGVS, p.8). Uit de beschikbare informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat er sinds 1999 in Edo-state, de staat waarvan u verklaart afkomstig te zijn, een wet bestaat die genitale verminking van vrouwen verbiedt (zie informatie administratieve dossier). Bijgevolg mag van u verwacht worden dat u in eerste instantie de binnenlandse beschermingsmogelijkheden uitput wat betreft uw vrees voor besnijdenis van uw dochters alvorens internationale bescherming hiertegen te zoeken. Bovendien blijkt uit andere beschikbare informatie dat bij een dreigende besnijdenis het voor vrouwen en hun kinderen mogelijk is hieraan te ontkomen door zich elders in Nigeria te vestigen en steun te zoeken bij organisaties (zie informatie administratieve dossier). Er kan dan ook niet worden besloten dat u niet in de mogelijkheid zou zijn om een gedwongen besnijdenis van uw dochters te voorkomen bij een terugkeer naar Nigeria.

Verder verklaart u bij een terugkeer naar Senegal, het land van herkomst van de vader van uw dochters, ook te vrezen voor een besnijdenis van uw twee dochters. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u, gezien bovenstaande motivering, geen vrees dient te koesteren bij een terugkeer naar Nigeria, waardoor een terugkeer naar Senegal kan vermeden worden. U stelt dat in Senegal en Guinee, de landen waarvan de ouders van de vader van de kinderen afkomstig zijn, ook besnijdenis voorkomt. U blijkt echter niet de etnie van uw partner te kennen (zie gehoor CGVS, p.4). Uit de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal blijkt dat niet alle bevolkingsgroepen in Senegal de meisjes of vrouwen besnijden (zie informatie administratief dossier), waardoor u niet aannemelijk maakt dat uw dochters wel degelijk een vrees voor besnijdenis hebben in Senegal.

Wat betreft de vrees voor de vergeldingsacties van de man die u naar België bracht en de bedreigingen die hij aan uw familie uit (zie gehoor CGVS, p.6), dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt. U verklaart dat de man u bij een terugkeer in Nigeria zou doden, omdat u niet het verschuldigde bedrag terugbetaalde. Hierbij verklaart u dat hij door middel van voodoo zal weten dat u terug bent in Nigeria, wat gebaseerd is op bijgeloof en op vermoedens. U stelt dat uw broer en zus werden gekidnapt door de man zodat u zou betalen, maar ze werden vrijgelaten nadat uw moeder beloofde dat u zou betalen (zie gehoor CGVS, p.7). Wanneer gevraagd wordt of uw familie dan nadien nog problemen kende, antwoordt u dat er niets meer gebeurde (zie gehoor CGVS, p.7). U legt ter ondersteuning van deze verklaringen een uittreksel neer van het strafregister van de kidnapping. Wanneer u hierbij wordt gevraagd wie de vermelde Mable I. is, verklaart u dat het misschien de naam is van de politie (zie gehoor CGVS, p.8) terwijl uit het document kan worden afgeleid dat het hier om de persoon gaat die u geld verschuldigd bent en die verantwoordelijk is voor de ontvoering van uw broer en zus volgens de verklaringen van uw moeder. U verklaart dat uw moeder 'dit jaar' - op moment van het gehoor is dit in 2008 - naar de politie ging (zie gehoor CGVS, p.7), terwijl het uittreksel gedateerd is in 2007, namelijk op 21 september 2007. Het is weinig aannemelijk dat u zich over deze feiten, die de reden van uw asielaanvraag uitmaken, zou vergissen. Bovendien, en niet in het minst, hebben deze feiten geen uitstaans met één van de vervolgingsmotieven zoals vervat in de Vluchtelingenconventie van Genève. Het betreft hier een loutere financiële aangelegenheid tussen u, uw familie en de persoon die u het land uitgeholpen heeft. Het uittreksel van het strafregister vermeldt dat de zaak werd doorgestuurd voor onderzoek, waaruit in ieder geval blijkt dat de klacht die uw moeder indiende door de politie ernstig wordt genomen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. Het Certificate of Identification/ Origin (n°0288 dd.17.6.2004 van Egor Local Government, Edo State), het Nigeriaans paspoort (n°A1364392 afgegeven op 28.4.2008 en geldig tot 27.4.2013) en het attest van de Nigeriaanse ambassade (Brussel dd.18.4.2006) bevatten identiteitsgegevens waaraan hier niet verder wordt getwijfeld. De identiteitskaartjes van A. B. (n°080930 dd.26.3.2008) en A. R. P. (080929 dd.26.3.2008), het geboortecertificaat van uw dochter A. R. P. (dd.23.6.2004 te Tonsberg, Noorwegen), uittreksel geboortecertificaat van A. B. (dd.24.4.2006 te Sint-Joost-Ten-Node), geboortedocumenten van A. B. betreffen de identiteitsdocumenten van uw kinderen. Het attest van Caritas (dd.26.9.2008 getekend door sociaal assistent W. V.) stelt dat u contact had met deze organisatie, maar doet verder niets af aan bovenstaande motivering. De vrijgeleidebrief (n°043/04 dd.21.6.2004 te Brussel op naam van A. K. M. S. van Republique du Senegal) en het geboortecertificaat (n°1523 op naam van a. K. M. S. dd.28.12.1976 te Dakar) betreffen de identiteitsgegevens van de vader van uw kinderen. De twee foto's tonen een man en vrouw die werden vastgebonden, maar vormt geen bewijs van de identiteit van deze personen, noch van de situatie of omstandigheden waarin dit plaatsvond. De medische attesten van Dr V. G. dd.24.9.2008 stellen dat het klinisch onderzoek van de genitaliën bij uw twee dochters volledig normaal is. De door de juriste Julie Maenaut neergelegde documenten (dd.24.9.2009) wijzigen eveneens hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. Het artikel "Des nigérianes sur le trottoir. Prisonnières du pacte vaudou" in Courier International 5- 19.9.2004 beschrijft de situatie van een jonge Nigeriaanse, die op zoek naar een betere toekomst in Europa, niet kon ontsnappen aan de exploitant. Het betreft een algemeen artikel waarin u zelf niet wordt vermeld. Het visitekaartje van PAG-ASA vermeldt de naam van de contactpersoon S. B. De medische attesten van Dr L. V. P. dd.25.5.2008 en van Dr M. S. stellen dat er bij u een besnijdenis heeft plaatsgevonden met wegname van de clitoris. De medische attesten van Dr M. B. dd.20.12.2007 stellen dat de genitaliën bij uw twee dochters volledig intact zijn. De verklaring op eer (dd.8.1.2007 getekend door K. D., voorzitter van GAMS en door uzelf) betreft uw engagement om uw dochters tegen elke vorm van besnijdenis te beschermen. Het opvolgingsboekje van de organisatie GAMS is onduidelijk gekopieerd en onleesbaar. De informatie van de Canadese

Immigratiedienst en van UNICEF betreft algemene informatie over de praktijk van vrouwenbesnijdenis in Nigeria, maar doet verder niets af aan bovenstaande motivering.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich in het verzoekschrift op een schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekster voert aan dat ze door de man O. naar België werd gebracht en hier gedwongen werd zich te prostitueren. Ze kon aan de man ontkomen doch vreest vervolging door deze man bij terugkeer naar Nigeria.

Verzoekster stelt dat de mensenhandelaar die haar naar België bracht, haar dwong asiel aan te vragen onder een andere naam en onder een andere identiteit.

Inzake het feit dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster zelf tegen besnijdenis is gekant, voert zij aan dat ze alleen niet kan opboksen tegen de culturele en familiale dwang. Hiertoe verwijst ze naar landeninformatie inzake de rol van andere familieleden.

De landeninformatie toont aan dat de wetgeving die besnijdenis verbiedt vooral symbolisch belangrijk is. Personen die besnijdenis uitvoerden worden niet vervolgd en toegang tot hulporganisaties is niet vanzelfsprekend. Verzoekster stelt dat zij met moeite kan lezen en schrijven en dat zij amper naar school is gegaan. Er kan van haar niet verwacht worden dat ze alle interne en onzekere mogelijkheden om bescherming voor haar dochters te vragen, kan uitputten. Bovendien is de bescherming erg onzeker en is er een niet te onderschatten familiale druk aanwezig.

Verzoekster voert ook aan dat haar dochters riskeren besneden te worden indien ze samen met haar partner naar diens land van herkomst, Senegal, zouden vertrekken. Besnijdenis komt in Senegal ook voor en vervolging blijft uit.

Waar verzoekster een andere naam opgaf dan deze vermeld op het door haar neergelegde PV verklaart zij dat deze persoon onder verschillende namen opereerde.

Verzoekster meent dat de vervolging die ze vreest door O. wel degelijk onder de Conventie van Genève valt. Ze vreest immers als lid van de sociale groep van vrouwen blootgesteld te worden aan lichamelijk en seksueel geweld.

2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoekster heeft in België op 12 december 2000 een eerste asielaanvraag ingediend gebruik makend van een andere naam en onder de Soedanese nationaliteit. Vervolgens heeft zij op 3 juni 2003 een tweede asielaanvraag ingediend onder de naam K.R. met de Nigeriaanse nationaliteit. Het aannemen van verschillende namen en nationaliteiten dient aanzien te worden als een bewuste poging tot misleiding van de asielinstanties inzake essentiële persoonsgegevens en is een manifeste miskenning van de medewerkingsplicht. Haar verschoningsgrond, in casu de druk door O., kan niet aanvaard worden daar verzoekster, indien zij door hem daadwerkelijk gedwongen werd zich te prostitueren en door de mensenhandelaar lang in zijn greep werd gehouden, sinds 2001 een klacht had kunnen neerleggen, hetgeen zij niet deed. Dient tevens te worden opgemerkt dat, gelet op de individuele behandeling van elke asielaanvraag, O. niet aanwezig was wanneer zij haar eerste asielaanvraag indiende en zij dan ook niet aantoont waarom ze in 2000 de Soedanese nationaliteit vermeldde.

Verzoekster weerlegt de pertinente opmerking in de bestreden beslissing niet waar deze stelt dat haar dochters werden geboren in 2003 en 2006 zodat het indienen van een asielaanvraag op 9 november 2007 vragen oproept over de urgentie en nood aan internationale bescherming. Dit onderdeel van de motivering wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verweerder merkt terecht op dat verzoekster, in antwoord op de gehanteerde informatie door het Commissariaat-generaal, verwijst naar algemene rapporten aangaande besnijdenissen in Nigeria zonder in concreto aan te duiden hoe deze rapporten haar persoonlijke vrees voor vervolging bewijzen. Het volstaat niet te verwijzen naar rapporten van algemene aard zonder deze in concreto te betrekken op haar persoonlijke situatie. In casu werd in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekster voor haar problemen beroep kon doen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten. Uit de beschikbare landeninformatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er sinds 1999 in de Edo-state, de staat waarvan verzoekster verklaart afkomstig te zijn, een wet bestaat die genitale verminking van vrouwen verbiedt. Uit andere informatie blijkt dat bij een dreigende besnijdenis het voor vrouwen en hun kinderen mogelijk is hieraan te ontkomen door zich elders te vestigen in Nigeria en steun te zoeken bij organisaties. Van verzoekster mag verwacht worden dat zij in eerst instantie de binnenlandse beschermingsmogelijkheden uitput wat betreft haar vrees voor besnijdenis van haar dochters alvorens internationale bescherming hiertegen te zoeken. Verder blijft verzoekster in gebreke aan te tonen dat zij niet op de hulp en bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten kon rekenen dan wel dat zij in de onmogelijkheid verkeert zich elders in Nigeria te vestigen. Verzoeksters argumentering dat de bescherming erg onzeker is, zij ongeletterd is en de familiale druk niet te onderschatten valt, is geen afdoende uitleg daar dit speculaties dan wel beweringen betreffen. Verzoeksters stelling dat *“(e)r kan van haar niet verwacht worden dat ze alle interne en onzekere mogelijkheden om bescherming voor haar dochters te vragen kan uitputten”* kan dan ook niet worden gevolgd.

De verwijzing naar de Senegalese nationaliteit van de vader van haar kinderen is te dezen niet dienstig daar haar asielaanvraag dient onderzocht te worden in functie van het land waarvan ze de nationaliteit bezit (Nigeria) en niet in functie van het land waar ze eventueel naar toe zou reizen.

Aangaande het bijgebrachte PV van de Nigeriaanse politie van 21 september 2007 dient te worden opgemerkt dat verzoekster op de vraag wie M. I. is, antwoordde dat het misschien de naam is van de politie. Tevens verklaarde ze dat de man (O.) die haar naar België bracht, in Nigeria is en haar familie bedreigt. Het is naar aanleiding van de beweerde kidnapping van haar broer en zus dat haar moeder naar de politie ging (administratief dossier, stuk 6, p.6-8) tengevolge waarvan voormeld PV wordt bijgebracht. Dienaangaande dient te worden vastgesteld dat uit het PV bezwaarlijk blijkt dat de man O. die haar naar België zou hebben gebracht haar familie bedreigt of dat deze man, blijkens de verklaring

in het verzoekschrift, onder verschillende namen opereert aangezien duidelijk is dat klacht wordt neergelegd tegen M. I., die duidelijk een vrouw is gelet op de naam M., het feit dat het PV tweemaal 'Mrs' (mevrouw) vermeldt en dat uit de frase "(...) *that the said Mrs. (M.I.) 'F' asked them to pay money she used in carrying their daughter R. A. abroad (...)*" (eigen vertaling "(...) *dat de voornoemde mevrouw M. I. 'F' hen vroeg het geld te betalen dat ze had gebruikt om hun dochter R. A. naar het buitenland te brengen*") blijkt dat deze dame het geld had voorgeschooten zodat verzoekster naar Europa kon reizen. Uit het PV blijkt tevens dat de klacht van verzoeksters moeder werd genoteerd op 21 september 2007 en verzoekster brengt geen gegevens bij die aantonen dat haar moeder geen bescherming zou verkregen hebben, gelet op het ontbreken van enig element sinds voormeld PV.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster de bescherming van het land waarvan zij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

2.4. Verzoeksters argumentatie in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus betreft een verwijzing naar haar verklaringen inzake haar asielerzoek. Inzake haar vluchtmotieven werd sub 2.3. echter besloten dat deze niet getuigden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aangezien verzoekster niet aannemelijk kon maken dat zij niet op de bescherming kon rekenen van de Nigeriaanse autoriteiten dan wel waarom zij geen gebruik kan maken van een binnenlands vestigingsalternatief overeenkomstig artikel 48/5, § 3, eerste lid. Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Gelet op het niet aangetoonde gebrek aan bescherming, de mogelijkheid tot een inlands vestigingsalternatief en de elementen in het administratief dossier toont verzoekster niet aan dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS